

Інструменталістка

КУПИТИ

Венеція, 1704 рік. У цьому місті блискучої пишноти відчай і злидні завжди поруч. Восьмирічна Анна-Марія — одна з трьохсот дівчаток, що зростають у стінах П'єти — притулку для дітей, яких народили повії. Попри суворі правила, дівчаткам змалечку дають уроки співу й музики. З дитинства Анна-Марія знає, що не така, як усі. Обдарована й одержима, вона прагне стати найвидатнішою скрипалькою Венеції.

Її шанси мізерно малі, але дівчина хапається за кожен із них. Коли маєстро Антоніо Вівальді обирає Анну-Марію своєю зірковою ученицею, вона має зробити все можливе, щоб догодити непростому генієві та здійснити свою мрію. А втім, коли слава надзвичайної скрипальки загрожує затьмарити її наставника, мрія опиняється під загрозою...

Історична довідка

1696 року за стіну Оспедале-делла-П'єти, венеційського сиротинця, підкинули немовля. Дівчинку назвали Анною-Марією делла П'єтою, і вона стала однією з найвидатніших скрипальок вісімнадцятого століття. Її учителем був Антоніо Вівальді.

ВЕНЕЦІЯ 1695

У сутінках на площі Сан-Марко б'є дзвін Марангона*. Звук виривається з бронзового рота, ковзає над банею базиліки, облизує молюсків, що вистилають замулений канал, і просочується крізь щілину між бруківкою та дерев'яними дверима. За ними у вузькому тьмяно освітленому проході стоїть дівчина й дивиться угору.

Для одних дзвін указує час. Для інших він сповіщає про свята, зібрання ради, публічні страти. Але для неї — це сигнал, що вона та її товаришки, які займаються тим, що й вона, можуть вийти на нічні вулиці. Настав час для роботи.

Дівчина обгортає шию жовтим шарфом із тонкої вовни, що свідчить про її заняття, і виходить на вулицю. Її дім — бордель у районі Сан-Поло, захований за Ругадей-Оресі, головною вулицею для мандрівників і місцевих жителів, які щодня перетинають міст до площі Сан-Марко. Розташування дуже вдале: ось де роботи непочатий край.

Цокіт її підборів відлунює від бруківки, коли дівчина повертає. Виходить із дверей борделю, знову звертає за ріг, де різник продає тельбухи, і йде прямо, аж поки не дістається свого звичного місця на краю мосту Ріальто. Вона киває жінці, яка прийшла трохи раніше й уже готується. Потім складає плащ та шарф і кладе їх на бруківку під мостом. Усе зрозуміло без слів: ми охайно зберігаємо наші речі тут, поки працюємо.

На ній — зелена ляна сукня із завищеною талією. Глибоку квадратну горловину оперізує стрічка. Її пальці знаходять комір, і дівчина стягує сукню з плечей, доки груди не оголюються у темряві. Вона сідає на якусь хистку цегляну кладку й чекає наступного клієнта. Це переважно чоловік, зазвичай самотній, часто від нього тхне вином.

Її серце калатає, поки вона сидить тут, але вже не так, як раніше. У свої сімнадцять дівчина відчуває, що може впоратися з багато чим. У середньому — троє на день. За пів року — майже шістьсот клієнтів. Вона вистукує ногою у такт своїм думкам. Це просто ще одна нічна робота.

Він не постійний клієнт. Так, чоловік. Так, одинак. Але дівчина ніколи не бачила його раніше. Його діловитість не бентежить її, але чоловік, мабуть, років на сорок старший за неї, з пекельно-темними очима.

— Ходімо, — каже він, озираючись через плече, наче боїться, що його впіймають. Від нього пахне деревним димом, тютюном. Голос у нього грубий і низький.

Вона веде його назад до борделю дерев'яними сходами, які скриплять під його вагою. Чоловік бурчить і нахиляється, щоб не вдаритися головою, коли вони заходять до кімнати. Його червоний кашкет і пальто з бляшаними гудзиками вказують на те, що він працює на військово-морській верфі. Дівчина чула, що там можуть побудувати військовий корабель за день.

Велике ліжко з темними дерев'яними бильцями й кількома недотарками свічок. Їхнє тремтливе світло відкидає примарні тіні на стінах. Вона глибоко вдихає — і за нею зачиняються двері.

Дев'ять місяців по тому її живіт роздувся і став напруженим. Вона прокидається ще до світанку, бо біль, різкий і різючий, почав пульсувати в ній. Як і запланувала, жінка загортається у матовий жовтий шарф і ховає у кишеню тканину, яку вишивала.

Перше випробування — сходи. Біль пульсує, червоний і пекучий. Десь глибоко всередині з'являється гаряче відчуття, що її немов роздирає і яке змушує ноги підгинатися, поки вагітна чіпляється за пощерблені

дерев'яні перила. Добігає до вулиці — і падає навколішки, тримаючись за живіт, стоячи навкарачки. Чи встигне вона? Звідси недалеко, але у її стані...

— Ти не можеш зупинитися, — каже жінка собі. — Ти зможеш, — вирішує вона.

Тоді насилу зводиться на ноги й далі рухається вулицею, ковзаючи тілом уздовж цегляних стін у пошуках опори. Під її черевиками немов розколюються калюжі — відблиски розсипаються навпіл. Подорож триває лише кілька вулиць, але здається нескінченною. Від болю забиває дух: він набагато сильніший, ніж п'ятнадцять хвилин тому.

Рекомендована література

Жорстокий принц

Емоційний інтелект у дитини

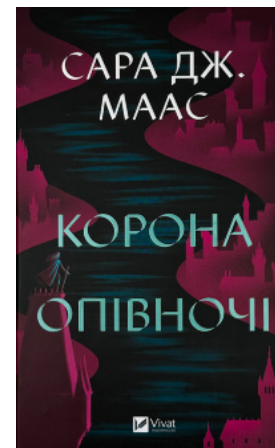
Психологія впливу.
Оновлено та доповнено

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб
набути корисних звичок і позбутися
звичок шкідливих

Воєнна розвідка України.
У небі, на морі, на землі

Корона опівночі. Книга
2

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ